

Közérdekű közlemények

Az új államigazgatási törvényről

A várpalotai városi tanács dolgozói is konferenciákon és értekezleteken tárgyalták meg az 1957. évi október hó 1-vel életbelépett új államigazgatási törvényt, amely szabályozza és egységesíti a hivatali ügyintézetet.

Az 1957. évi IV. törvény biztosítja a szocialista demokrácia és törvényesség megszilárdítását és kiterjesztését is. Korábban igen szerteágazóan és bürokratikus sokféle és sokfajta jogszabály látott napvilágot, — amely sokszor a dolgozók nem láttak tisztán, — de a hivatali ügyintézők sem tudtak mindig eligazodni. Az új államigazgatási törvény megállapítja, hogy a tanácsi szervek hatáskörébe tartozik minden olyan államigazgatási ügy, amelyet külön jogszabály más államigazgatási szerv hatáskörébe nem utal.

Jelentős intézkedése a törvénynek az, hogy állampolgároknak ügyeik intézésére lakóhelyükön kívül, munkahelyükön lévő tanácsi szervek is jogosultak — így nem kell a dolgozóknak — sokszor munkaidőt elvesztesgetni és nagy költséggel távoli állandó lakhelyükre utazni.

A tárgyilagosságot is biztosítja a törvény, amikor kimondja, hogy a felsőbbfokú hivatal érdemi döntésében nem vehet részt az az ügyintéző, aki az alsófokú határozat hozatalában részt vett. A törvény

szert a jogszabályok ismeretének hiánya miatt a dolgozókat hátrány nem érheti, sőt a hivatali ügyintézője a szükséges tájékoztatást köteles részükre megadni. A jogaira, kötelességeire figyelmeztetni.

Elrendeli a törvény, hogy az állampolgár, illetve annak képviselője az ügyeire vonatkozó iratokba betekinthessen, kivéve a hivatali titkot képező iratokat. A fellebbezés és panasztevés lehetőségére vonatkozóan is intézkedik a törvény, melynek értelmében az ügyfelek nem kerülhetik meg, a rendes fellebbezési lehetőségeket. A fellebbezési eljárásnál csak akkor tehetnek panaszt, ha az eljárás rendes menetében nem orvosolták sérelmüket. Közérdekű bejelentést és javaslatot mindenki tehet. Ha a bejelentés alapján vizsgálat szükséges, ezt nem folytathatja le az a szerv, vagy hivatal, amely ellen a bejelentés irányul. Mind a panaszra, mind a közérdekű bejelentésre, vagy javaslatra a hivatal minden esetben köteles választ adni.

Az új törvény jelentős segítője a bürokrácia elleni harcnak és a jó ügyintézésnek. Erre törekszik a városi tanács minden egyes dolgozója, amikor ezen törvény értelmében kívánja városunk dolgozóinak hivatalos ügyeit intézni. A szocialista törvényesség és demokrácia szellemében.

Az adók kivetéséről és beszedéséről

A pénzügyminiszter nagyjelentőségű rendeletet adott ki az adók kivetéséről és beszedéséről. A pénzügyi szervek kötelesek — ha azt az adózó kéri — az adóztó meghallgatni, tanukat és szakértőket is igénybevenni, sőt helyszíni szemlét is tartani, az igazságos adóztatás érdekében.

Az adóztó illető jogokon kívül a törvényes rendelkezés részletesen foglalkozik az adófizetési kötelezettséggel is, és megállapítja, hogy amennyiben az adózó tartozását a fizetési határidőig nem rendezi, késedelmi kamatot, adópótlékot köteles fizetni. Ha az adózó tartozását az adott határidő alatt, vagy legkésőbb a határidő napjáig megfizeti, a folyó évi adótarozására befizetett összeg után 2 százalékos kamattérítésben részesül. Érdemes tehát pontosan fizetni az adót, hogy év végén a kamattérítést javukra írják. Nemfizetés esetén az adózó vagyontárgyát, jövedelmét keresete, illetménye a rendelkezésben előírt szabályok betartásával lefoglalható, erről azonban az érdekelt feleket megfelelő időben értesíteni kell.

A pénzügyi szerv vezetője indokolt esetben az adótarozást részben, vagy egészen el is engedheti, vagy részletfizetési kedvezményt engedélyezhet.

A most közölt fenti új rendelettel és törvénnyel kapcsolatosan, bármikor ad felvilágosítást a hozzáférőknak a városi tanács végrehajtó bizottsága, valamint az érdekelt szakosztályok vezetői.

Bánhegyi Károly
vb. titkár.

Válaszoknak az illetékesek

Fucskár István ügyéről

Az „Új Várpalota” szeptember 21-i száma Fucskár Istvánt ért jogtalanságok rendezésére hívta fel a figyelmünket.

A tröszt munkaügyi osztálya megvizsgálta a szóbanforgó ügyet, a lap közlésével teljesen egyetért, és közli, hogy a legközelebbi lakásátadás alkalmával, a Cserbánya terhére lakást biztosít a részére.

Várpalotai Szénbányászati Tröszt
Káló Alsó Béla
munkaügyi osztályvezető,

A MÁVAUT megállóról

Az „Új Várpalota” szeptember 21-i számában megjelent az „Eraberek nem tudnak repülni” című cikkkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük.

A MÁVAUT helyi kirendeltség vezetőjének figyelmét felhívtuk a jelenlegi autóbusz megálló oly formán való áthelyezésére, hogy a nagy költséggel létesített és fenntartott parkosított részen az utasok fel- és leszállása kárt ne okozzon. Erre egyébként már korábban is figyelmeztettük. Reméljük, hogy felhívásunknak eredménye is lesz, s a felvetett panasz ezáltal megszűnik.

Bánhegyi Károly
vb. titkár.

A taglétszám növeléséért

A Beszáló-akna üzemi bizottsága október 2-án üzemi bizottsági ülést tartott, ahol a tagszervezés problémáival foglalkoztak. Ugyanis az üzem dolgozóinak jelenleg csak 57 százaléka szervezett munkás. Szeretnék elérni azt, hogy azokkal a dolgozókkal, akiket újonnan vesz fel a vállalat a beszelgetés nyomán, szakszervezeti taglétszámot gyarapítsák.

Gépjárművezetői tanfolyam kezdődik

A közeljövőben a Szénbányászati Tröszt területéről 20. az inotai üzemi részéről 10 fővel a November 7 Erőműben személygépkocsi vezetői tanfolyam indul.

A tanfolyam 3 hónapig tart, heti háromszori alkalommal tartanak előadást közlekedés rendszertől, műszaki ismeretektől és a gépjárművezetői feladattal járó problémákról. Ez a tanfolyam nemcsak úrvezető képzését ad, hanem hivatászerű mesterséget.

Négyszázan tanulnak

Megkezdődött a tanítás a Péti Nitrogénművek szaktanfolyamain. Arra törekedtek, hogy azok a dolgozók, akik tanulni akarnak és beosztásuknál fogva erre szükségük is van, szorosban a gyakorlathoz kapcsolva, munkahelyeiken fejlesszék tudásukat. Az üzemi vegyipari szaktanfolyamok hallgatói, kizárólag a saját üzemükkel, munkahelyükkel összefüggő ismereteket sajátítják el. Az erőtelep kazánfűtési és turbínakezelői rövid továbbképzésen tanulják meg az üzemzavar elhárítás legfontosabb teendőit, a vasipari szakmunkások pedig szakrajz ismeretekkel foglalkoznak a tanfolyamon.

Jelentős kezdeményezés a vállalat életében a technikusok továbbképzése, amelyen a vállalat főmérnöke, főtechnológusa, laborvezetője ismereti a vállalat technológiáját.

E tanfolyamokhoz számítva még 90 ipari tanulót, a 26 műszaki tanulót (érettségizett műszerészek), valamint a MÁV oktatásában részesülő vontatási dolgozókat, a vállalatnál közel 400 dolgozó részesül szakmai oktatásban.

Skatulaházak — pince, kerítés nélkül

Megjegyzések egy títustervhez

Hosszú idők óta, a dolgozó embernek mindig az volt a legfőbb vágya, hogy magának otthon építsen. Ebből a vágyból valóság lett, amióta magunk urai vagyunk, amióta megvan a mindennapi biztos munka és vele együtt a biztos megélhetés. És így van ez jól. Nem ritkaság ma már, hogy egészen új lakótelepeket találunk az ipari központok környékén, melynek házaik a maga erejéből, meg az állam segítségével épített a dolgozó. Ezzel kétféle célt érünk el. Egyrészt otthonra talál a munkás, saját otthona, állandó lakóhelyévé vált, s az üzemek állandósítani tudják a termelőmunkához szükséges munkaerőt.

Allamunk különösen a szénbányászat területén igyekszik elősegíteni, hogy a dolgozók otthon építsenek maguknak. Különösen nagy örömmel fogadták a bányászok, kormányunk legutóbbi intézkedését, mely szerint a fizetési kedvezmények egész seregével könnyítik meg az építkezést. Sokan vannak Várpalotán is, akik építkezni akarnak. Van is erre kedvező terület, tervek is készültek és itt van a bökkenő.

A tervezők egy-két dologról alaposan megfeledkeztek. Nem vették figyelembe, hogy Várpalota egy fejlődő város, melyben az építkezési tervek már eleve úgy kell elkészíteni, hogy

a felépülő házak emeljék a város képét. Aztán van még néhány „csekélyesség”. Ajánlottak egy tervet, és akár tetszik, akár nem, el kell fogadni. A tervről csak annyit: a ház külseje skatulyaszerű, belső elrendezése még csak hagyján. Az éléskamra nem esik kézre a gazdaaszonyoknak, az egyik szoba mérete különösen kicsi és mind-ezek tetejébe, ami a legnagyobb hiányosság, nincs pince az épület alatt, mert állítólag minden évben bekiszánt a tél és ilyenkor a gondos házigazda tüzelőről szokott gondoskodni. De ha már nincs pince, építsen egy faházat. Hogy milyen lesz a faház? Az mindenkinek izlésétől és főleg teherbíró képességétől függ. Ehhez hozzá tartozik az is, hogy ez lesz a 204 négyzetméter telek nagyságából, a 65 négyzetméteres ház mellett. Na, de arról van szó, hogy várost építünk. Milyen lesz az a város, amelyikben ezek mellett a skatulya házak mellett téglából, másutt nád-pallóból, szél-deszkából, vagy éppen, amiből lehet, tákolják össze a faházat.

Mi úgy képzeljük, hogy aki házat épít, az már arra is gondol, hogy annak környezete csinos legyen. A másik, ami kimaradt a számítástól, a kerítés. Ennek anyaga általában a legváltozatosabb, megtaláljuk majd a napraforgó kórótól, a betonelemekig minden váltajt a kerítésanyagunk. Ez sem fogja valami túlságosan ékesíteni a várost. De, ha már valaki épít, és 100,000 forintnyi költséget vesz a nyakába, akkor már igazán nem riad vissza, 5—10,000 forint többletköltségtől, de azt szeretné, ha otthona nemcsak kényelmes, hanem szép is lenne.

Adtak egy títustervet, aki akarja megépíttetni, akinek pedig nem tetszik, vessen magára. Mi úgy hisszük, nem okozott volna külön fáradságot, ha hasonló mérethben több tervet készítették volna, hogy ezek között válasszon az, aki otthonra vágyik. Vagy úgy gondolják az illetékesek, hogy a dolgozóknak minden jó? Nem. Nöttek az igények, az ízlések és ez igen helyes. Szokjunk le végre arról, hogy a legilletékesebbek megkérdése nélkül, azt erőszakoljuk rá, amit nem akart megvenni. Ez régi kereskedő szokás, ez nem jellemzhet minket. Vegyék végre tekintetbe, hogy a bányászok is kultúreberek, és akik terveznek, szakadjanak el néha az íróasztaltól, jöjjenek közelebb az élethez, és meglátják, nekik is, és nekünk is javunkat szolgálja.

VEZETŐSÉGI ÜLÉS HELYETT

A napi munka megkezdése előtt vezetőségi ülést tartanának. Csak-hogy a tagok nincsenek minden jelen. Igaz, hogy ha valamennyien együtt is lennének, be sem férnének az iradahelyiségbe, mert ha kettő bejön, háromnak meg ki kell menni. Pedig mindössze ez az egyetlen helyisége van csak a Thury György Tsz-nek. A gyűlés helyett elmondjuk azt, amit a megjelent vezetőségi tagok, maguk között beszélgettek, a tsz gondjairól, bajairól, amelyekkel czeekben a napokban küzködnek.

Az előző nap eseményeiről az egyik vezetőségi tag egy részletet mesél el, amely nagyon feldühösítette, s bizony még most is bosszszankodik, ahogy elmondja.

— A Nádas-dűlőben van a termelőszövetkezetnek körülbelül 20 hold kukoricaföldje. Ezt a területet a volt elnök, a vezetőség és tag-ság tudta nélkül kiadta felesle kapálni és szedni a volt tsz tagoknak. Azoknak, akik 1954—56 őszén léptek ki a termelőszövetkezetből. Ezek között van Kavecz András is, aki 1954-ben, Nagy Imre beszéde után hagyta ott a termelőszövetkezetet. Mi, a tsz tagjai csak kukorikát ismerjük el, hisz valamikor nála szedtek és dolgoztak részbe az emberek. A kukoricát fosztva kellett volna törni, tudjátok ti ezt valamennyien — mondja a szóban forgó elnöknek. — Hát ez a Kavecz

pedig fosztatlanul törte le a száraról, azt mondja, hogy ő nem tudta, hogy nem így kell. Pedig a tsz jelenlegi vezetősége is megbeszélte vele, hiszen mérni csak így lehet igazságosan belőle. Azon a napon meg, ahogy megkezdtek a törést, 11—12 óra között már a részre kiadott kukoricaföld háromnegyed részét megtörte. Szóltam neki, hogy ez így nem jól van. „Ürüljenek, hogy így is leszdem”, volt a felelet. Hiszen a földünket bitorolják. De, ahogy utána néztem a kukorica szedésnek, a föld egynegyed-részén Kavecz elhagyta a csöveket is. Megmondtam neki, míg le nem szedi az egészet, addig nem részesülünk. Hát lám, hogy akart velünk most megint elbánni.

— De nem engedjük magunkat. Alig, hogy az egyik vezetőségi tag befejezi mondanivalóját, már új témába kezdenek.

A vezetőségi ülésen meg kellett volna beszélni azt is, hogy más termelőszövetkezetektől, mindenekelőtt a kővágóórsíval, egy megállapodás jött létre. Olyan formában, hogy a kővágóórsí termelőszövetkezet segít bennünket terményeikkel — mondja az elnökszóny. — A télre túró, tejfölt, bort, stb. árut adnak, mi pedig a nyáron, kertészetben termelt zöldségáruval látjuk el őket, melyeket a termelőszövetkezet az elárusító boltjaiban árusít. Sok szó esett arról is a vezetőségi

tagok között, hogy miből és hogyan csináljanak pénzt. Mert jelenleg az a legnagyobb gond, hogy miből lesz a pénz elszórozására. Fizetni kell a tagságnak, mert különben nem megy a munka. Nagy a gondjuk, mert hiszen a felsőbb vezetőkől egyre csak ezt hallják, hogy a jelenlegi tagságra nem lehet alapozni.

— Ez valahogy nem jól van így — mondja az elnökszóny. — Hisz az elmúlt évek tagsága sem volt külön. Péten nincs, palotaiak nem jönnek. Megszűnt a beszolgáltatás, s így inkább maguk vesződnek a földdel.

— Nagyon is jól dolgoznak a lányok. A tavalyi tagság sem volt külön. Sőt, ha kocsival jöttek, megpakoltak mindig valamivel, mert hát etetni való kellett az állatoknak, egyik is, másik is vitte a szövetkezetet. Úgy ültetek a lányok, mint a vihar. De öreg emberek nem tudnak már ültetni, — mondja a vezető kertész.

Elviszik a sok árut és nincs utána jövedelem. Még mindig az adósságot törlesztjük. Tudjuk mi, hogy az adósságot ki kell fizetni, de az árrakkal gyalázatosan agyoncsaptak bennünket. De, ha már egyszerű így van, nem tehetünk ellene. Majd a következő évben más lesz, bízunk benne, hogy más lesz, hisz jobb eredményekkel indulunk az új gazdasági évek. Már előkészültünk rá, spenót, saláta, és még több apró palántánk van. Ha nehezen is, de készül már a meglehetősen ház, csak hát adóssággal küzdünk. Valami úton-módon itt kellene segíteni, pénz kellene a további létezésünkhöz. Valahogy ilyenformán fejeződtött be a vezetőségi ülés helyetti beszélgetés.

Sok gondnal, bajjal küzködnek a Thury György Termelőszövetkezet kertészetének dolgozói. De most már felsőbb szerveink is találjanak valami megoldást a segítségnyújtásra, mert ilyen bizonytalanságban, ilyen nagy gondok között, nehezen megy a munka. Nem tudnak szívvel-lélekkel dolgozni. Ez pedig nagy baj, mert elveszi a kedvet a munkától és ez nem viszi előbbre a szövetkezet fejlődését. A szövetkezet jelenlegi vezetőségében van akaraterő. A felsőbb szerveik adjanak végre segítséget, és ha lehet, anyagi támogatást a további boldoguláshoz.